

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2ObdoV/14/2015
Identifikačné číslo spisu:	1004113332
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Ľubomíra Kúdelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1004113332.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa Ing. E. J., K., zast. advokátom JUDr. Stanislavom Jakubčíkom, Kutlíkova 17, Bratislava proti odporcovi BL Slovakia, spol. s r. o., Mostná 72, Nitra, IČO: 31 396 054, zast. AK Gavorová a partner, s. r. o., Lombardího 22B, Bratislava, o nariadenie predbežného opatrenia, o dovolaní navrhovateľa proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. januára 2015 č. k. 4 Obo 2/2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie o d m i e t a .

Odôvodnenie

Krajský súd Bratislava uznesením zo dňa 29. októbra 2014 č. k. 7Cbs/3/2007-14 zakázal odporcovi do právoplatného skončenia konania vo veci samej nakladať s finančnými prostriedkami vo výške 165 023,23 Eur vydávajúcimi z úschovy vedenej na Okresnom súde v Žiline (0Nca/1/2002) na základe uznesenia zo dňa 11. 09. 2014 s výnimkou úhrady záväzkov prebiehajúcich exekučných konaní vedených voči odporcovi.

Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že navrhovateľ si uplatnil proti odporcovi právo na nariadenie predbežného opatrenia v konaní o zaplatenie 91 266,68 Eur s prísl., v ktorom navrhol, aby súd zakázal odporcovi disponovať finančnými prostriedkami vo výške 165 023,23 Eur vydávanými zo súdnej úschovy na základe uznesenia zo dňa 11. 09. 2014 v konaní 0Nca/1/2002. Návrh odôvodnil tým, že v konaní vo veci samej sa domáha proti odporcovi zaplatenia sumy 91.266,68 Eur s úrokom z omeškania 17,6 % p. a. od 03. 04. 2001 do zaplatenia, a to titulom nezaplateného splatného nájomného. Uviedol, že odporca od 14. 08. 2000 nevykonáva žiadnu podnikateľskú činnosť, svojho majetku sa zbavuje, aktíva bezodplatne prevádza na spoločnosť BLOCK SK, dôsledkom čoho je insolventný. Odporca je jediným príjemcom prostriedkov vo výške 165 023,23 Eur, ktoré mu boli vydané z úschovy na základe uznesenia z 11. 09. 2014. Potrebu dočasnej úpravy pomerov účastníkov odôvodnil obavou, že odporca prostriedky z úschovy prevedie, alebo s nimi naloží inak, než zaplatením pohľadávky navrhovateľa a jeho úmyslom je poškodiť veriteľa.

Súd prvého stupňa sa stotožnil so skutkovými a právnymi dôvodmi návrhu navrhovateľa, mal za osvedčené nároky predmetu konania vo veci samej, ako aj podmienku obavy o ohrozenie budúceho výkonu rozhodnutia. Z uznesenia Okresného súdu Žilina č. k. 0Nca/1/2002-356 zo dňa 11. 09.2014 mal súd za preukázané, že odporcovi súd vydáva z úschovy finančné prostriedky vo výške 165 023,23 Eur. Súd mal v tomto konaní za dostatočne osvedčenú značnú výšku pohľadávky navrhovateľa voči odporcovi a tým mal za osvedčené, že je dôvod na nariadenie predbežného opatrenia.

Odporca podal proti uzneseniu v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby odvolací súd uznesenie zmenil tak, že návrh navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia zamietne. Odporca tiež súdu prvého stupňa vytkol, že mu návrh na nariadenie predbežného opatrenia nebol doručený. K dôvodnosti osvedčenia bezprostrednej hrozacej ujmy uviedol, že uznesenie v tejto časti vychádza z nedostatočného skutkového zistenia stavu veci, resp. vyplýva z nesprávnych skutkových zistení, ktoré mali za následok nesprávne právne posúdenie.

Ku konaniu vo veci samej uviedol, že súd konanie v časti o 113 832,24 Eur zastavil a na odvolanie navrhovateľa odvolací súd uznesenie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal navrhovateľ dovolanie (vedené na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 2 Obdo V 12/2014). Súd prvého stupňa o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia rozhodoval v čase, keď ešte nerozhodol dovolací súd o dovolaní a rozhodol len na základe návrhu navrhovateľa bez toho, aby si pravdivosť jeho skutkových tvrdení overil.

Vo vzťahu ku konaniu vo veci samej odporca poukázal na to, že navrhovateľ sa vyhýba zaplateniu súdneho poplatku (opakované rozširovanie a „zužovanie“ návrhu). Odporca nárok na nájomné popiera v celom rozsahu, ako aj uzatvorenie nájomnej zmluvy, pretože táto bola vyhotovená a antidatovaná navrhovateľom po tom, čo bol odvolaný z funkcie konateľa spoločnosti BLOCK SLOVAKIA, s. r. o., v súčasnosti BL Slovakia, spol. s r. o. Priestory, ktorých sa má nájom týkať, odporca nikdy neužíval, pretože mal vlastné priestory prenajaté na Trenčianskej ulici v Bratislave.

Ďalej v odvolaní poukázal na skutočnosti, ktoré mali za následok vznik ďalších sporov medzi účastníkmi konania, z ktorých už viaceré boli právoplatne skončené.

Vo vzťahu k predbežnému opatreniu odporca namietal tvrdenie navrhovateľa, že žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov v konaní vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 31Cb/9/2014 má preukazovať obavu, že po tom, čo bude odporca disponovať finančnými prostriedkami vydanými z úschovy, tieto prevedie alebo s nimi naloží iným spôsobom, než úhradou pohľadávky, zaplatenia ktorej sa navrhovateľ domáha v konaní pred Krajským súdom v Bratislave sp. zn. 7Cbs/3/2007. Podľa odporcu však táto pohľadávka neexistuje, a ak by aj existovala, odporca má pohľadávky voči navrhovateľovi a jeho spoločnosti AES, s. r. o., vo výške 533 000,-- Eur vymáhanú aj v exekučnom konaní a ktoré sú započítateľné.

Odporca vyslovil názor, že navrhovateľ nepreukázal obavu, že by výkon rozhodnutia bol ohrozený, pretože takáto obava neexistuje. Ďalej uviedol, že finančné prostriedky, na ktoré by sa mal vzťahovať zákaz dispozície (165 023,23 Eur) nemá vo faktickej ani právnej dispozícii, nakoľko uznesenie Okresného súdu Žilina č. k. 0Nca/1/2015 zo dňa 11. 09. 2014 nie je z dôvodu podania odvolania navrhovateľom právoplatné. Uznesenie teda nie je materiálne vykonateľné (odkazuje aj na uznesenie Krajského súdu Nitra č. k. 26Cob/100/2014 z 20. 11. 2014, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým bol zamietnutý návrh na nariadenie predbežného opatrenia, týkajúceho sa zákazu dispozície s prostriedkami v úschove vo veci vedenej na OS Žilina 0Nca/1/2002).

Navrhovateľ vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnuté uznesenie potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) prejednal odvolanie odporcu v rozsahu podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k

záveru, že odvolanie je dôvodné.

Predpokladom materiálnej vykonateľnosti nariadeného predbežného opatrenia podľa § 76 ods. 1 písm. e/ O. s. p. je skutočnosť, že vec (alebo právo), vo vzťahu ku ktorým sa má uložiť zákaz disponovania, má odporca vo svojej faktickej či právnej dispozícii. Vo vzťahu k osvedčeniu tejto skutočnosti bolo povinnosťou súdu prvého stupňa skúmať, či odporca finančné prostriedky vydané mu z úschovy má vo svojej faktickej či právnej držbe, čo sa však nestalo. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že navrhovateľ v prílohe svojho návrhu na nariadenie predbežného opatrenia zo dňa 22. 09. 2014 (na l. č. 1) predložil súdu fotokópiu uznesenia OS Žilina č. k. 0Nca/1/2002-356 z 11. 09. 2014 bez doložky právoplatnosti a vykonateľnosti. Bez toho, aby si súd prvého stupňa overil, či toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť, teda či odporca vo výroku špecifikovanou sumou skutočne disponuje, predbežné opatrenie nariadil. Z doplnenia odvolania odporcu z 02. 02. 2014 (l. č. 84 a nasl.) vyplýva, že navrhovateľ podal proti uvedenému uzneseniu odvolanie, ktorú skutočnosť potvrdzuje aj zistenie na odvolacom súde v Nitre v konaní o návrhu navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia odôvodneným rovnakými tvrdeniami pre jeho nariadenie, ako v tomto konaní. Je preto zrejmé, že súd prvého stupňa predbežné opatrenie nariadil napriek tomu, že odporca finančnými prostriedkami, na ktoré sa má predbežné opatrenie vzťahovať, v čase jeho nariadenia nedisponoval, preto jeho rozhodnutie trpí materiálnou nevykonateľnosťou.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd podľa § 220 O. s. p. napadnuté uznesenie zmenil tak, že návrh navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia podľa § 76 ods. 1 písm. e/ O. s. p. zamietol.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd nerozhodol, nakoľko o nich rozhodne súd v konečnom rozhodnutí vo veci (§ 145 O. s. p.).

Navrhovateľ podal proti uzneseniu odvolacieho súdu v zákonnej lehote dovolanie a navrhol napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Dovolanie odôvodnil podľa § 237 písm. d/ O. s. p., nakoľko podľa jeho názoru peniazmi v súdnej úschove odporca disponuje, a ak sú túto skutočnosť spochybňuje, popiera platnosť a vykonateľnosť právoplatného rozsudku Okresného súdu Bratislava II (23Cb/368/2009-400). Navrhovateľ považuje tvrdenie odporcu o nedostatku právnej dispozície za nepravdivé a odkazuje na ust. § 132 ods. 1, 2 Obč. zák. upravujúce nadobudnutie vlastníctva. Uviedol, že právoplatnosťou rozsudku nadobudol odporca vlastníctvo k peňažným prostriedkom v úschove. Podľa dovolateľa je právne posúdenie vykonané odvolacím súdom, podľa ktorého má predbežné opatrenie trpieť materiálnou nevykonateľnosťou preto, že odporca finančnými prostriedkami, na ktoré sa má predbežné opatrenie vzťahovať, v čase jeho nariadenia nedisponoval, odporuje zákonu.

Ďalším dovolacím dôvodom je podľa § 237 písm. f/ O. s. p. je nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, resp. pre jeho nepresvedčivosť, v čom vidí odňatie možnosti konať pred súdom, ku ktorej vade musí súd prihliadať.

Dovolateľ poukazuje na nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, ktorá je daná rozporom napadnutého rozhodnutia so zákonom a s preukázanou materiálnou skutočnosťou. Odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa bez toho, aby zaujal stanovisko k vyjadreniu odporcu k odvolaniu. Poukázal na porušenie § 157 ods. 2 O. s. p., keď dovolateľovi nebola daná žiadna odpoveď na jeho námietky vznesené vo vyjadrení k odvolaniu. Uplatnil si trovy dovolacieho konania vo výške 1 474,08 Eur (2 úkony a paušálna odmena).

Odporca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že vada konania podľa § 237 písm. d/ O. s. p. neexistuje, pretože by muselo existovať právoplatné rozhodnutie v tej istej veci. Konanie vedené na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 23Cb/368/2009 a odvolacie konanie sp. zn. 4 Obo 2/2015 vedené na Najvyššom súde Slovenskej republiky nie je konaním v tej istej veci.

Ďalej vo vyjadrení uviedol, že ani vada podľa § 237 písm. f/ O. s. p. neexistuje, pretože navrhovateľovi nebola odvolacím súdom odňatá možnosť konať pred súdom a súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Uviedol tiež, že finančnými prostriedkami zloženými do úschovy nedisponuje, pretože rozhodnutie Okresného súdu v Žiline č. k. 0Nca/1/2002-356 z 11. 09. 2014 nie je právoplatné, preto je absencia materiálnej vykonateľnosti predbežného opatrenia daná. Navrhol dovolanie zamietnuť a priznať mu trovy dovolacieho konania podľa vyčíslenia vo vyjadrení k dovolaniu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.) skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) najskôr to, či sa ním napáda rozhodnutie, proti ktorému je dovolanie prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu, ktorým bolo zrušené uznesenie súdu prvého stupňa a vec bola tomuto súdu vrátená na ďalšie konanie.

Podľa § 239 O. s. p. platí, že ak bolo napadnuté rozhodnutie vydané v tejto procesnej forme, je dovolanie proti nemu prípustné, ak je napadnuté zmeňujúce uznesenie, alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 O. s. p.). Dovolanie je prípustné aj voči potvrdzujúcemu uzneseniu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 O. s. p.). Podľa ods. 3 § 239 O. s. p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znaleckom, tlmočnom, o odmietnutí návrh na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Uznesenie, proti ktorému navrhovateľ podal dovolanie nie je podľa § 239 ods. 3 O. s. p. prípustné, keďže ide o uznesenie týkajúce sa nariadenia predbežného opatrenia, preto z neho prípustnosť dovolania v prejednávanej veci nemožno vyvodiť, aj keď bolo dovoláním napadnuté zmeňujúce uznesenie.

Proti každému rozhodnutiu súdu je však prípustné dovolanie z dôvodov vymenovaných v ustanovení § 237 písm. a/ až g/ O. s. p.

1/ Dovolateľ odôvodnil dovolanie vadou podľa § 237 písm. d/ O. s. p.

Podľa § 237 písm. d/ O. s. p. je dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak v tej istej veci sa už prv rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie. K tomuto dovolaciemu dôvodu dovolací súd vyslovuje, že prekážka právoplatne rozhodnutej veci znamená, že sa v tej istej veci už raz právoplatne rozhodlo a k jej porušeniu dôjde vtedy, ak sa začne opäťovne konať medzi tými istými účastníkmi a o tej istej veci, hoci už bolo právoplatne rozhodnuté. Za tú istú vec je potrebné považovať ten istý nárok opierajúci sa o ten istý právny dôvod vyplývajúci z totožného skutkového stavu. Dovolanie smeruje proti uzneseniu týkajúceho sa predbežného opatrenia v nadväznosti na uznesenie Okresného súdu Žilina č. k. 0Nca/1/2002-356, ktorým mali byť vydané finančné prostriedky z úschovy, ale proti ktorému podal navrhovateľ odvolanie, teda v čase rozhodovania súdu o odvolaní, nebolo právoplatné a vykonateľné. Predbežné opatrenie má zrejme zabezpečovať prípadný budúci výkon rozhodnutia vo veci 7Cbs/3/2007, predmetom ktorej je zaplatenie nájomného (vec nebola právoplatne skončená). Rozhodnutia, na ktoré dovolateľ odkazuje a ktoré sú podľa jeho tvrdenia právoplatné a vykonateľné, nie sú relevantnými rozhodnutiami v tejto veci, preto dovolací súd vyslovil, že k vade konania podľa § 237 písm. d/ O. s. p. odvolacím súdom nedošlo.

2/ Dovolateľ tiež namietal vadu konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

Nie je sporné ani pochybné, že okrem iných, prípustnosť dovolania zakladá aj postup súdu, ktorým bola účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.). Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle tohto ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Nie je tiež vylúčené, že samotným vydaním uznesenia, ktorým sa mení rozhodnutie súdu prvého stupňa (o predbežnom opatrení) odvolací súd poruší procesné predpisy spôsobom, ktorého dôsledkom je odňatie možnosti účastníka konať pred súdom. Je tomu tak, ak už nesprávny postup vedúci ku vzniku rozhodnutia je porušením procesných predpisov. Napadnutému uzneseniu takýto nedostatok však nemožno vytknúť. Skutočnosťou zakladajúcou prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. môže byť uvedená situácia, len ak je priamym výsledkom rozhodnutia odvolacieho súdu. Odňatím možnosti konať pred súdom sa teda rozumie taký postup súdu, ktorým účastníkovi odňal možnosť realizovať tie procesné práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práva a právom chránených záujmov. Skutočnosť, že súd posúdi vec a zaujme právny názor (s ktorým dotknutý účastník nesúhlasí), samo o sebe nie je porušením procesného postupu súdu, pretože len nesúhlas s právnym názorom vysloveným súdom z vecnej stránky, nie je bez ďalších predpokladov, spôsobilým dovolacím dôvodom. Rozhodnutie vyjadruje nezávislé postavenie súdu pri hodnotení dôkazov, ktoré vykonal, vrátane nezávislého rozhodovania o tom, ktoré dôkazy vykoná. Podľa názoru dovolacieho súdu nedošlo pri rozhodovaní odvolacím súdom k takým procesným vadám konania, ktoré by mali za následok vyslovenie, že účastníkovi bola odňatá možnosť konať pred súdom tak, ako to predpokladá ust. § 237 písm. f/ O. s. p.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, pričom základné právo na súdnu ochranu neznamena právo na úspech v konaní pred súdom (II. ÚS 4/94, I. ÚS 40/95). K porušeniu ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu, resp. na spravodlivý proces by podľa dohovoru mohlo dôjsť rozhodnutím všeobecného súdu nielen tým, keby tento fakticky odňal možnosť komukoľvek domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde (II. ÚS 8/2001), ale aj tým, že súd rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia, alebo ak by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Naplnenie uvedených skutočností však v predmetnej veci nebolo zistené. Odôvodnenie odvolacieho rozhodnutia je jasné a zrozumiteľné, obsahuje dostatočné zdôvodnenie vysloveného právneho názoru.

Dovolací súd vyslovil, že článok 6 ods.1 dohovoru nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri rozhodovaní o odvolaní môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku). Pokiaľ sa odvolací súd po preskúmaní veci a napadnutého rozsudku stotožní s názorom vysloveným prvostupňovým súdom bez toho, aby vytkol obsah odôvodnenia rozsudku, nemožno ani túto skutočnosť považovať za vadu, ktorá by napĺňala predpoklady zákonom stanoveného dovolacieho dôvodu len preto, že účastník s rozhodnutím nesúhlasí.

Zároveň dovolací súd tiež poukázal na to, že Ústava SR neupravuje dôsledky jednotlivých procesných nesprávností, ku ktorým v praxi dochádza v súdnych konaniach, ani nestanovuje predpoklady ich možnej nápravy v opravnom konaní. Úpravu ústavne garantovaného práva na súdnu ochranu obsahuje Občiansky súdny poriadok, ako aj predpoklady a podmienky, za ktorých možno v dovolacom konaní procesné nesprávnosti konania súdov nižších stupňov napraviť. Procesné vady taxatívne vymedzuje ust. § 237 O. s. p., ktoré zakladajú prípustnosť dovolania. Občiansky súdny poriadok považuje, okrem procesných vád vymenovaných v § 237 O. s. p., aj iné vady, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, za relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b/, c/ O. s. p.), avšak vady tejto povahy prípustnosť dovolania nezakladajú. Pri zvažovaní dôsledkov zistených procesných nesprávností treba mať vždy na zreteli, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok smerujúci proti už právoplatnému rozhodnutiu, vykazujúcemu atribúty záväznosti a nezmeniteľnosti (§ 159 ods. 1 O. s. p.).

Z tohto hľadiska dochádza v dovolacom konaní v istom zmysle k stretu dvoch základných práv, resp. ústavných princípov. Jednak ide o právo na spravodlivý proces a jednak o zásadu právnej istoty ako súčasti právneho štátu podľa čl. I ústavy. Najvyšší súd musí dbať o zachovanie ústavnoprávne relevantnej rovnováhy medzi týmito právom a ústavným princípom právnej istoty, ktorý bol vyjadrený rozsudkami súdov nižších stupňov. Dovolací súd pri posudzovaní otázky prípustnosti dovolania nemohol nechať prednosť ústavnému princípu právnej istoty ako súčasti právneho štátu podľa čl. I ods. 1 ústavy, ktorý do určitej miery obmedzuje právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, preto je treba rozhodujúce otázky v dovolacom konaní posúdiť aj z pohľadu vzájomného vzťahu oboch ustanovení. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladá „ inú vadu konania“ podľa § 241 ods. 2 O. s. p., nie však vadu procesnú podľa § 237 O. s. p. (III. ÚS 551/2012, I. ÚS 264/2011, I.ÚS 141/2011, ÚS I. 14/2014) aj to len za predpokladu, že dovolanie je prípustné. V preskúmvanej veci však ani nie je dôvod na vyslovenie, že uznesenie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Prípadné tzv. iné vady konania síce môžu zakladať dôvodnosť dovolania, nie však jeho prípustnosť. Neprípustnosť dovolania vylučuje, aby na takéto vady dovolací súd prihliadal.

Pokiaľ dovolateľ namieta, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) je prípustným dovolacím dôvodom vtedy, ak je dovolanie prípustné, samotné nesprávne právne posúdenie veci však prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu a pokiaľ nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu.

Dovolací súd nemal za preukázané, že v konaní došlo k namietaným vadám podľa § 237 písm. d/, f/ O. s. p. a dovolací súd nezistil ani ďalšie vady podľa § 237 O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených dôvodov dovolanie podľa § 218 ods.1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p. odmietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté dovolacím senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 5:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.